

Con kính xin Đức Thầy ân xá vì sự làm phiền của con nhưng vì con đang trách bản thân con vô dụng, không sắp xếp công việc để được tiễn Thầy ra sân bay, con không biết có phải vì duyên con gặp Thầy quá ngắn không? Thầy ơi! Con thương Thầy quá, những bài học vô cùng quý báu mà Thầy đã dạy cho chúng con, con nguyện tu học thật tốt và sống có ích cho xã hội, cho gia đình. Con mong sớm có ngày chúng con lại được bên Thầy, trực tiếp nghe Thầy giảng dạy. Con luôn mong được sự chỉ dạy của Thầy để con được mở mang vì con thấy đầu óc con hạn hẹp quá, tối tăm quá. Con luôn kính chúc Thầy dồi dào sức khỏe.

Không biết các vị ở Việt Nam có cảm giác này không? “Tiếc Nuối”.

Hôm nay Thầy lên máy bay về Mỹ, không hứa ngày trở lại. Nghĩ đến đây tôi lại thấy một cái gì đó nghèn nghẹn trong lòng và một điều nuối tiếc trong tôi thật lớn.

Vì sao ư? Vì chuyến về lần này không hứa ngày trở lại của Thầy là lần đầu tiên tôi được trực tiếp tiếp xúc với Đức Thầy, được Thầy cho đi cùng Thầy trong chuyến đi Hà Nội, được học những bài học quý giá từ thực tế, được nghe Thầy giảng giải trực tiếp những câu hỏi, thắc mắc của từng người, đặc biệt được Thầy dạy về “Phương pháp giáo dục trong hoàn cảnh phi đạo đức”.

Tôi thầm cảm ơn Thiên Liêng đã cho tôi có một cơ hội quý báu như vậy và tôi tiếc rằng khi tôi thấy bản thân có sự thức giác thì cơ hội trực tiếp gặp Thầy ngắn quá. Nhưng tôi nguyện sẽ cố gắng hết sức mình để tu học, sống có ích cho xã hội và gia đình như lời Đức Thầy thường nói “làm gì trước tiên phải nghĩ đến xã hội, làm việc tốt thì chuyện tốt ắt sẽ đến”. Tôi nghĩ chúng ta hãy hành đi để đừng phụ sự chỉ dạy của Đức Ngài, Đức Thầy, để đừng bao giờ thấy tiếc nuối.

Kính chúc các pháp hữu luôn tinh tấn và đạt thành quả.

Nguyễn Thị Bích Dung.